

## PROSTOVOLJSTVO – VOLJAN POMAGATI (ESEJ V VERZIH)

Odraščam v svetu, kjer je poštenost že zelo redka vrлина, kjer so ideje omejene, kjer tisti nad nami govorijo, kako je vse lepo, kjer so misli krepko zagrenjene. Mislimo, da je vse hudo skrito daleč stran, kdo ve ... Morda v Afriki. Mislimo, da je vsak trud samo prisila in je vse zaman. Mislimo, da hudega tu ni. Saj, razviti svet – tu naj bi bilo za vse poskrbljeno, tu politiki govorijo samo resnico, vsi imamo dovolj hrane, dovolj denarja, vsakdo dobi svojo pravico ... Pa si zakrivamo oči, živimo v lažnem svetu, ne priznamo si, skrbi so pri sosednjih vratih, a nikoli ne vemo, kdaj bodo potrkale na naša ... Tolažimo se – tega blizu nas ni. V razvitem svetu obstajata samo demokracija, samo iskrenost, a najprej poskrbimo zase, individualizem je edina pomembna stvar, žrtvovati se za ostale – to je le neumnost! In se ne zavedamo, kako zmotne so naše misli, pa živimo v svetu, polnem zavisti, pozabljamo, kaj se vsak dan v novicah vrti, pozabljamo, kaj se vsak dan na ulici govori – samo negiramo vse. Revščine pri nas ni. Ni blizu, daleč je ... Morda nekje v Afriki.

Iz dneva v dan razpada sodobni svet na majhne, neznatne delce, povsod so skrite laži, obljube, ideje in subvencije so večinoma samo natolcevanja in prazno govoričenje oblasti. Na ekranih vsak dan gledamo izpovedi delavcev, kako so jih prevarali, vse več ljudi se po Ljubljani sprehaja z drobižem v roki, vse več jih tava v zablodi, postajamo ujetniki znotraj lastnega lažno narisane sveta, naša čustva postajajo zgolj citati in naše življenje je že vnaprej napisana zgodba. Mnogi obupavajo in še več jih bo obupalo.

*Takrat pa nastopijo tisti, ki še premorejo delček srca, da jim (nam) pomagajo.*

*Ne za plačilo, ne za hrano, ne za obleko, ne za povračilo, ampak kar tako ...*

*Ni nujno, da sploh za zahvalo, niti za pohvalo, dobro besedo, ampak kar tako ...*

*Ker je pač tako potrebno, ker ne morejo spremeniti sveta, lahko pa spremenijo sebe, in kaj pa veš. Morda bo še prehitro prišel dan, ko bodo poskrbeli tudi za tebe.*

Ti tako imenovani »prostovoljci« med tistimi, ki imajo vsega preveč, veljajo za malo premaknjene, ki s svojim delom poizkušajo narediti nekaj več, morda spremeniti svet. A vse je zaman – če pomagaš enemu, kako boš potem v noči sveta narisal dan?

In več imamo ljudje denarja, bolj slepo razmišljamo, več imamo zlata, bolj smo slepi, več imamo urejenega, bolj smo obsedeni s še večjo urejenostjo, in ne, nismo lepi, če se vsak dan »načičkamo« z najlepšimi ličili in za obleke izpraznimo denarnico. Smo samo potrošniki, ki jih kapitalizem spreminja v svoje pse, ki so priklenjeni na povodce finančnega imetja in varno sedijo v svojih uticah.

*Prostovoljci pa so nekakšni divji psi, brez pravega gospodarja, ki bi jim pamet solil, in pomagajo tistim, ki jih je gospodar enostavno zanemaril ali spodil.*

Res, ljudje kot psi –strašna primerjava. In ni treba daleč – samo v sosednjo drogerijo, pa bo vsakdo videl, kaj se mu pred očmi dogaja.

Zapravljamo, prodajamo, hkrati pa pozabljamo na najpomembnejše stvari.

Naša srca postajajo številke, naša čustva bodo kmalu iz src in duše postala evro in cent.

*Prostovoljci pa so vedno nekje tam, skriti pred vsem, samo čakajo na črni dan, pa pridejo enostavno tako – da pomagajo. Ne potrebujejo zahvale, denar jim ni znan, pomembno je samo, da zgradijo nove zidove tam, kjer jih je porušil nevihtni dan.*

*Oni so tu, da uresničijo besede tistih, ki govorijo o skupnem sodelovanju in kolektivnosti.*

Toda tisti, ki govorijo, so najšibkejši glede duhovnosti. Zdaj ni čas za besede!

Besede so le zrak, izdih, ki ga proizvedejo glasilke! Dejanja pa so dejstva, dejstva, ki jih naše roke naredijo, in vse, kar je krivičnega, sebi pokorijo.

*Kolikokrat smo že slišali o ljudeh, ki gredo v oddaljene kraje, nekam stran, nekam v Afriko, Azijo, nekam drugam, da svoj pečat tam pustijo in še za nekoga drugega kaj naredijo. Včasih so jim rekli svetniki. Danes pa samo še »prostovoljni delavci«. Včasih so bili na bankovcih, zdaj pa imajo tistih svojih trideset sekund v dnevnih poročilih. In vsi smo tisoče in tisoče kilometrov stran, vsi smo oddaljeni, vsi mislimo, kako čudni so tisti, ki silijo v nevarnost in se delajo junake, sami pri sebi pa ne pomislimo, kako nas s tem rešujejo še večjih težav in navlake. Vse večja je revščina, vse več je vojn. Vse več je pomoči, vse več je osveščenih ljudi. Dve pravili, ki vodita današnji svet. Toda Evropejci se bojimo biti osveščeni. Raje smo zaprti na svoji umetno imenovani celini, zanikamo dejstva, raje živimo v svojem svetu, ujeti z evri, trgovinami, davki in ostalimi nesmisli. Padamo v nove in nove gospodarske krize, ki se širijo po svetu kot kakšna nova gripa. Toda kdaj bomo dojeli: krize ni! Recesije ni! Samo preveč nakradenega denarja s strani kapitalističnega vladarja! In vse več jih v žalosti in bedi konča, kako priti ven iz tega, pa nihče ne ve, nihče ne poizkuša, nihče niti ne zna ... In jemo genetsko spremenjeno hrano in pijemo sokove, voda je že tako samoumevna, da jo imamo samo še za umivanje. Kaj so naša grla preveč »čista«, da bi tekla voda po njih!? Pomislimo na oddaljene kraje, kjer pijejo vodo iz rek, v katerih se umivajo, v istih rekah perejo in vse ostalo čistijo! Njim je vseeno za vse mikroorganizme, zadostuje jim hrana, ki jo sami naredijo; oni ne potrebujejo znanstvenikov, da jim povedo, kaj naj z živili storijo, kako naj jih s pesticidi in ostalim nevarnim strupom škropijo. In vsakdo, ki je kdaj bil poleg njih, to ve – prostovoljci so še edina svetla iskra v svetu revščine in brezizhodnosti, v svetu laži in neizobraženosti. Pa pogledjmo malce k nam – nezaposlenost nas pesti. Delavci dobivajo vse manj plačil in vse več jih išče pomoč »na socialni« – vse manj je, kar delavec dejansko dobi. Pa saj to ni nič čudnega. Nič nenavadnega. Če odgovorni delajo samo v svoj prid, če je iskrenost postala že vrlina, kako nam bo dobro šlo, ko pa še sami skoraj več ne vemo, kaj je dobrina?*

*Zato je dobro, da imamo ljudi ki ne delajo za denar, za pohvalo, niti za imetje, niti za prestiž, niti za hrano, niti za zahvalo, zato je dobro, da se tu in tam nekje pojavi kakšen tak, ki razume, ki vidi, ki čuti in ve: TAKO NA TEM SVETU VEČ NE GRE!*

*In namesto da kot vsak bogataš pusti, da vse v pozabo zleti, raje vstane s svoje mehke žimnice in je voljan pomagati. Ker če bi svet enkrat samkrat skupaj stopil in sodeloval, pozabil na spore in skupaj tvoril eno skupnost na materi Zemlji in bil preprosto voljan pomagati, živeli bi drugače in ne več kot psi sodobnega sveta, ki nam narekuje, kako naj vsak živi, kako naj svoje življenje uredi in po kateri poti naj hiti. Saj je vsako dobro delo postalo že redkost in vse v razvitem svetu je lepota – kič. Vse okoli nas leti v prazen Nič. Samo zato, ker vse manj je svetnikov oziroma prostovoljcev, vse manj je takih ljudi, ki so voljni pomagati. Pa naj vprašam samo še to:*

*Bomo pustili, da nam to drvenje v Nič potemni jasno nebo? Ni še prepozno, prezgodaj pa tudi ne, čas je, da ne govorimo, ampak nekaj storimo in iz črno-belih ponavljajočih se slik naredimo barvno paleto, simfonijo za naše oko.*